

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobce **P. P.**, zastoupeného Mgr. Bohdanou Hejdukovou, advokátkou se sídlem Křížíkova 16, Praha 8, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2004 č. j. 12 Ca 2/2004 – 15,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále jen stěžovatel) rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2004, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 16. 12. 2003. Citovaným rozhodnutím správního orgánu byla žalobci přiznána jednorázová peněžní částka ve výši 60 000 Kč za dobu neoprávněného věznění od 18. 8. 1965 do 18. 6. 1966 a od 18. 11. 1966 do 18. 12. 1966. Žádost o poskytnutí jednorázové peněžní částky za dobu od 19. 6. 1966 do 17. 11. 1966 byla tímto rozhodnutím zamítnuta. Svoje rozhodnutí odůvodnil správní orgán tím, že splnění podmínek uvedených v § 2 odst. 1 zákona č. 261/2001 Sb. s přihlédnutím k § 4 odst. 4 cit. zákona stěžovatel pro dobu od 19. 6. 1966 do 17. 11. 1966 neprokázal, protože rozsudek sp. zn. 3 T 109/62, kterým mu byl za trestný čin rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví podle § 132 odst. 1 písm. a) trestního zákona uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 5 měsíců, nebyl zrušen podle zákona č. 119/1990 Sb. o soudní rehabilitaci nebo podle zákona č. 198/1993 Sb. o protiprávnosti komunistického režimu. Městský soud

v Praze při posouzení věci vycházel z následujícího skutkového stavu: Rozsudkem Vojenského obvodového soudu v Olomouci ze dne 17. 11. 1965 sp. zn. 2 T 240/65 byl stěžovatel uznán vinným trestným činem hanobení národa, rasy a přesvědčení podle § 198 písm. a) a b) trestního zákona a odsouzen k trestu odnětí svobody na 10 měsíců nepodmíněně. Usnesením Vojenského obvodového soudu v Olomouci ze dne 8. 5. 1991 sp. zn. 1 Rtv 62/91 byl předchozí rozsudek podle § 14 odst. 1 písm. f) zákona č. 119/1990 Sb. zrušen ve výroku o trestu a současně s ním i rozhodnutí obsahově navazující na zrušený výrok. Následným usnesením Vojenského obvodového soudu v Olomouci ze dne 21. 5. 1991 sp. zn. 1 Rtv 62/91 bylo trestní stíhání stěžovatele pro trestný čin podle § 198 písm. a), b) trestního zákona v důsledku amnestie prezidenta republiky z 1. 1. 1990 zastaveno. Rozsudkem Vojenského obvodového soudu v Olomouci ze dne 4. 6. 1991 sp. zn. 1 Rtv 62/91 pak zůstal nedotčen výrok o vině trestným činem hanobení národa, rasy a přesvědčení podle § 198 písm. a), b) trestního zákona podle původního rozsudku, avšak trest nebyl uložen. Rozsudkem Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 7. 11. 1962 sp. zn. 3 T 109/62 byl žalobce uznán vinným trestným činem rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví podle § 132 odst. 1 písm. a) trestního zákona a byl mu uložen trest odnětí svobody v trvání 5 měsíců nepodmíněně. Podle potvrzení Vězeňské služby ČR ze dne 16. 11. 2001 byl stěžovatel zadržován ve vazbě v době od 18. 8. 1965 do 27. 11. 1965. Trest odnětí svobody uložený rozsudkem Vojenského obvodového soudu v Olomouci ze dne 17. 11. 1965 sp. zn. 2 T 240/65 vykonal stěžovatel v době od 28. 11. 1965 do 18. 6. 1966. Trest odnětí svobody uložený rozsudkem Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 7. 11. 1962 sp. zn. 3 T 109/62 vykonal stěžovatel v době od 18. 6. 1966 do 18. 11. 1966. Trest odnětí svobody uložený rozsudkem Okresního soudu v Litoměřicích sp. zn. 3 T 68/60 vykonal stěžovatel v době od 18. 11. 1966 do 18. 12. 1966. Z důvodu skartace spisu po povodních v Terezíně se nepodařilo zjistit, za jaký trestný čin byl stěžovatel posledně uvedeným rozsudkem odsouzen ani jaký trest mu byl uložen. Městský soud v Praze tedy vycházel s přihlédnutím k časovému odstupu mezi odsouzením a výkonem trestu z předpokladu, že stěžovateli byl uložen podmíněně odložený trest odnětí svobody v trvání 1 měsíce, jehož výkon byl nařazen na základě citovaného rehabilitovaného odsouzení. Naopak považoval za prokázané, že rozsudkem Okresního soudu v Litoměřicích sp. zn. 3 T 109/62 byl stěžovateli za trestný čin rehabilitaci nepodléhající uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání 5 měsíců. Tento rozsudek nebyl dotčen usnesením Vojenského obvodového soudu v Olomouci ze dne 8. 5. 1991 sp. zn. 1 Rtv 62/91. Městský soud v Praze tedy dospěl k závěru, že stěžovateli náleží jednorázová peněžní částka za věznění v době od 18. 8. 1965 do 18. 6. 1966 a od 18. 11. 1966 do 18. 12. 1966, tj. za dobu 11 měsíců ve výši 60 000 Kč. Za dobu od 19. 6. 1966 do 17. 11. 1966 jednorázová peněžní částka nenáleží. Napadené rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení proto shledal zákonným a žalobu proti němu jako nedůvodnou zamítl.

V podané kasační stížnosti dovozoval stěžovatel existenci důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Stěžovatel je totiž přesvědčen o tom, že výkon trestu v trvání 5 měsíců, který mu byl uložen rozsudkem Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 7. 11. 1962 sp. zn. 3 T 109/62 musel fakticky vykonat na základě přeměny trestu teprve poté, co mu byl rozsudkem Vojenského obvodového soudu v Olomouci ze dne 17. 11. 1965 sp. zn. 2 T 240/65 uložen za trestný čin podle § 198 písm. a), b) trestního zákona, trest odnětí svobody v trvání 10 měsíců nepodmíněně, který však byl následně zrušen podle zákona č. 119/1990 Sb. Dále má stěžovatel za to, že se Městský soud v Praze nevypořádal dostatečně s právním názorem vysloveným již v předchozím zrušovacím rozsudku Nejvyššího správního soudu v Brně ze dne 30. 9. 2003 č. j. 6 A 546/02. Dle názoru stěžovatele Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku vyslovil závazný právní názor v tom směru, že zrušení rozsudku Vojenského obvodového soudu v Olomouci se dotklo i dříve uloženého trestu z rozsudku

Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 7. 11. 1962. Vzhledem k tomu, že stěžovatel vykonal oba uložené tresty dle rozsudků Okresního soudu v Litoměřicích a Vojenského obvodového soudu v Olomouci v celkové délce 16 měsíců, je přesvědčen o tom, že jeho požadavek na úhradu jednorázové částky podle § 5 odst. 1 a 2 zákona č. 261/2001 Sb. je oprávněný. Městský soud v Praze dle jeho názoru náležitě nezhodnotil obsah všech zmiňovaných odsouzení a dopad rehabilitačního rozhodnutí Vojenského obvodového soudu v Olomouci ze dne 8. 5. 1991 sp. zn. 1 Rtv 62/91 a neopatřil si pro své rozhodnutí k důkazu veškeré dostupné spisy uvedených soudů, v nichž by mohl skutečnosti ohledně všech stěžovatelových odsouzení a výkonů trestů náležitě ověřit. Stěžovatel proto navrhl, aby napadený rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2004 byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k doplnění řízení k novému projednání a rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Městského soudu v Praze v rozsahu stížních důvodů uplatněných v kasační stížnosti a dospěl posléze k závěru, že tato není důvodná.

Z připojeného spisu Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 A 546/2002 zjistil, že předmětem přezkumu v uvedené věci bylo rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 3. 5. 2002, kterým byla stěžovateli přiznána jednorázová peněžní částka 60 000 Kč za dobu neoprávněného věznění od 18. 8. 1965 do 18. 6. 1966 a žádost o poskytnutí jednorázové peněžní částky za dobu od 19. 6. 1966 do 18. 12. 1966 byla zamítnuta. Rozsudkem ze dne 30. 9. 2003 č. j. 6 A 546/2002 – 19 bylo uvedené správní rozhodnutí zrušeno a správní orgán pro další řízení zavázán právním názorem Nejvyššího správního soudu tak, že je nutno opatřit trestní spisy ohledně původních odsouzení ve věcech 3 T 109/62 a 3 T 68/60, jimiž bude proveden důkaz o tom, k jakým trestům byl stěžovatel v těchto řízeních odsouzen, zda šlo o tresty odnětí svobody podmíněně odložené, zda bylo rozhodnuto soudem o tom, že se podmíněně odsouzený neosvědčil a trest se vykoná a zda důvodem rozhodnutí byla skutečnost, že byl v mezidobí odsouzen Vojenským obvodovým soudem v Olomouci pod sp. zn. 2 T 240/65 k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Pro případ, že správní orgán po tomto doplnění dokazování zjistí, že tomu tak bylo, vyjde v novém svém rozhodnutí z právního názoru, že také usnesení o tom, že se podmíněně odložený trest vykoná, je rozhodnutím obsahově navazujícím ve smyslu § 14 zákona č. 119/1990 Sb. a tedy rozhodnutím o věznění zrušeným podle zákona o soudní rehabilitaci. Z odůvodnění rozsudku Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 7. 11. 1962 sp. zn. 3 T 109/62 – 39 Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel byl tímto soudem odsouzen v roce 1960 za trestný čin krádeže k podmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 5 měsíců. Z výše popsaných okolností lze dovodit, že se jedná o odsouzení vedené pod sp. zn. 3 T 68/60. Z potvrzení Vězeňské služby ČR ze dne 25. 10. 2005 předloženého stěžovatelem pak Nejvyšší správní soud zjistil, že se stěžovatel ve zkušební době neosvědčil a trest vykonal v době od 1. 10. 1962 do 1. 2. 1963. Zbytek trestu pak po svém podmíněném propuštění vykonal až na základě rozsudku Vojenského obvodového soudu v Olomouci ze dne 17. 11. 1965 sp. zn. 2 T 240/65 v době od 18. 11. 1966 do 18. 12. 1966, stejně tak celý trest odnětí svobody v trvání pěti měsíců uložený rozsudkem Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 7. 11. 1962 sp. zn. 3 T 109/62 v době od 19. 6. 1966 do 17. 11. 1966. V dalších skutkových otázkách vyšel Nejvyšší správní soud v projednávané věci sp. zn. 3 Ads 12/2005 ze skutkového stavu tak, jak jej zjistil správní orgán pro své rozhodnutí ze dne 16. 12. 2003 a jak byl popsán v napadeném rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 3. 2004.

K jednotlivým stížným bodům pak Nejvyšší správní soud uvádí následující: Tvrzení stěžovatele, že se správní orgán stejně jako Městský soud v Praze nevypořádaly s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2003 č. j. 6 A 546/2002 – 19, je nedůvodné. Jak bylo již uvedeno výše, Nejvyšší správní soud zavázal správní orgán k doplnění dokazování listinnými důkazy z trestního spisu Okresního soudu v Litoměřicích sp. zn. 3 T 109/62 a 3 T 68/60, což správní orgán učinil. Z rozsudku Okresního soudu v Litoměřicích ze dne 7. 11. 1962 sp. zn. 3 T 109/62 však vyplynulo, že žalobce byl odsouzen za trestný čin rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví podle § 132 odst. 1 písm. a) trestního zákona, který rehabilitaci nepodléhá, k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 5 měsíců. Trest vykonal vcelku v době od 19. 6. 1966 do 17. 11. 1966. Odsuzující rozsudek VOS Olomouc ze dne 17. 11. 1965 sp. zn. 2 T 240/65 tak měl vliv pouze na dobu nástupu výkonu trestu, nikoliv však na samotnou povinnost jeho výkonu. Není zde tedy prokázána existence žádného rozhodnutí ve smyslu ust. § 14 odst. 3 zákona č. 119/1990 Sb. Dobu od 19. 6. 1966 do 17. 11. 1966 tak nelze považovat za dobu neoprávněného věznění ve smyslu ust. § 2 odst. 1 zákona č. 261/2001 Sb. Trestní spis Okresního soudu v Litoměřicích sp. zn. 3 T 68/60 se správnímu orgánu nepodařilo dohledat, v pochybnostech však správní orgán rozhodl ve prospěch stěžovatele a dobu od 18. 11. 1966 do 18. 12. 1966 mu pro nárok na dávku započtl. Nevybočil tak ze závazného právního názoru formulovaného v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2003 č. j. 6 A 546/2002 – 19. Na tomto místě tedy Nejvyšší správní soud jen doplňuje, že rozsudkem Okresního soudu v Litoměřicích v uvedené věci byl stěžovatel odsouzen rovněž za trestný čin rehabilitaci nepodléhající, tentokrát k podmíněnému trestu odnětí svobody. Rozhodnutí o tom, že se neosvědčil, však padlo již dříve než byl odsouzen Vojenským obvodovým soudem v Olomouci a větší část trestu také tehdy vykonal. V době od 18. 11. 1966 do 18. 12. 1966 tedy stěžovatel vykonával již pouze zbytek trestu po svém podmíněném propuštění dne 1. 2. 1963. Nejvyšší správní soud má za to, že nařízení zbytku výkonu trestu po předchozím podmíněném propuštění zůstalo usnesením Vojenského obvodového soudu Olomouc ze dne 8. 5. 1991 sp. zn. 1 Rtv 62/91 nedotčeno, neboť tímto rozhodnutím byl zrušen pouze výrok o trestu, nikoliv však výrok o vině. Podmínky ustanovení § 14 odst. 3 zák. č. 119/1990 Sb. tak pro tento případ nebyly splněny. Jestliže správní orgán tuto dobu pro rehabilitační účely započtl, porušil tím zákon ve prospěch stěžovatele. To však nemělo vliv na stanovení výše dávky a tudíž ani na zákonnost výroku správního rozhodnutí.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud shrnuje, že námitka směřující vůči rozsudku Městského soudu v Praze, jemuž stěžovatel vytýká, že si pro své rozhodnutí ve věci neopatřil k důkazu veškeré dostupné spisy Okresního soudu v Litoměřicích, Vojenského obvodového soudu v Olomouci a Nejvyššího správního soudu v Brně je zcela lichá. Opisy rozsudků těchto soudů byly součástí již správního spisu, jejich obsah Městský soud v Praze v napadeném rozsudku referoval, skutková zjištění, která učinil, obsahu těchto listin v zásadě odpovídají a právní závěry, které Městský soud v Praze přijal, korespondují s právním názorem Nejvyššího správního soudu uvedeným v jeho rozsudku ze dne 30. 9. 2003. Upřesnění některých skutečností Nejvyšším správním soudem pak posouzení zákonnosti rozsudku Městského soudu v Praze nijak neovlivnilo. Nejvyšší správní soud proto v daném případě neshledal naplnění uplatněných důvodů kasační stížnosti a tuto podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení ze zákona. Žalované pak nevznikly náklady přesahující rámec její běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se jí náhrada nákladů řízení nepřiznává (§ 60 odst. 1 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 4. ledna 2006

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu